

«Έτσι είναι η ζωή» της Κλεοπάτρας Κάτση

Το παλιό πατζούρι της, τρίζει ξανά. Η γριά κυρία, τραντάζεται ακόμα ένα βράδυ από τον φόβο της.

Είχε σκεφτεί να το φτιάξει, ή μάλλον να ζητήσει από κάποιον γνωστό της στο χωριό να το κάνει, μα δεν ήθελε να γίνεται βάρος, ούτε να 'χει υποχρέωση σε κανέναν.

Σηκώθηκε από την καρέκλα της και περπάτησε μέχρι το τραπέζι, στον διάδρομο του σπιτιού, πήρε τις δύο χοντρές βελόνες της κι άρχισε να πλέκει. Αυτό τουλάχιστον το είχε μάθει καλά, το έκανε με κλειστά τα μάτια, κάποτε από επιλογή, όμως πλέον δεν έχει την πολυτέλεια να κάνει κάτι το διαφορετικό, αφού έχει χάσει το φως της, πολλά χρόνια τώρα.

Ίσως δεν την πείραζε τόσο το γεγονός πως δεν μπορούσε να μαγειρέψει τα φαγητά που αγαπούσε να φτιάχνει, ούτε πως δεν ξεχώριζε τα χρώματα. Θα 'θελε όμως να διαβάσει ακόμα μια φορά το αγαπημένο της βιβλίο.

Ήταν ένα βιβλίο που είχε γράψει η εγγονή της, όταν ήταν μόλις δώδεκα χρονών. Όταν άρχισε δηλαδή να κατανοεί τον κόσμο και να αποκτά δική της άποψη γι' αυτόν. Έτσι, όταν το τελείωσε το δώρισε στον μόνο άνθρωπο που της είχε απομείνει στον κόσμο, την γιαγιά της.

Το βιβλίο εξιστορεί την ζωή του κοριτσιού, μέσα σ' αυτό κρύβεται ένα κομμάτι της καθημερινότητας της, η ζωή με την γιαγιά της και το παράπονο της, που δεν πρόλαβε να γνωρίσει τους γονείς της, μιας και τους έχασε όταν ήταν ακόμα μικρή.

Χτυπά τρεις φορές η πόρτα, της γριάς κυρίας.

Το χαμόγελο της τώρα, μοιάζει με ουράνιο τόξο, όλα τα χρώματα του, ταιριάζουν αρμονικά μεταξύ τους και το αποτέλεσμα του είναι να φωτίζεται όλο της το πρόσωπο. Αφήνει τις βελόνες της στον καναπέ και σηκώνεται προσεκτικά ν' ανοίξει την ξύλινη πόρτα.

- Γιαγιά μου! Ακούστηκε η φωνή της όμορφης κοπέλας, με τα πράσινα μάτια.

- Καρδούλα μου όμορφη, πόσο μεγάλωσες; Της είπε και την έσφιξε στην αγκαλιά της.

Η κοπέλα έπιασε το χέρι της γιαγιάς της και την βοήθησε να καθίσει.

- Βρε γιαγιά, να σε ρωτήσω κάτι, δεν κουράστηκες από την καθημερινότητα;

- Δεν κουράζομαι εγώ θησαυρέ μου. Θυμάσαι πως με αποκαλούσες, όταν ήσουν μικρή; " σούπερ γιαγιά ".

Ε, λοιπόν οι σούπερ γιαγιάδες δεν κουράζονται ποτέ.

- Εγώ όμως κουράστηκα γιαγιά.

- Τι εννοείς μικρή μου; Γιατί δεν πιστεύω να εννοείς σωματικά, ακόμα είσαι πολύ νέα.

- Κουράστηκα να πρέπει να χαμογελώ σε όλους, κουράστηκα να δέχομαι ότι μου επιβάλλεται, κουράστηκα να πονώ όταν βλέπω κάποιον δυστυχισμένο και να πρέπει έπειτα να τον κάνω να γελάσει. Κουράστηκα να παριστάνω κάθε μέρα πως είμαι καλά, κουράστηκα να πρέπει να είμαι δυνατή για όλους. Κουράστηκα να μην είμαι εγώ, θέλω να 'μαι όπως όταν ήμουν μικρή.

Να γελώ και να γκρινιάζω, να συμφωνώ και να διαφωνώ, να ακούω και να με ακούν, να δίνω και να παίρνω, ν' αγαπιέμαι και ν' αγαπάω. Να δείχνω αυτό που αισθάνομαι δίχως να φοβάμαι μην πληγώσω τον άλλον. Να μπορώ να πω άφοβα "όχι" σε ότι ξέρω πως δεν θέλω να κάνω.

- Είναι δύσκολη η ζωή παιδί μου. Ένας καθημερινός πόλεμος με τον εαυτό σου αλλά και μαζί της είναι.

Δεν μπορείς ν' αλλάξεις τα πράγματα και για κάθε σου κίνηση πρέπει να είσαι αρκετά σίγουρη. Μέχρι κάποια ηλικία δικαιολογείσαι για τα απερίσκεπτα βήματα σου. Μετά όμως κανένας δεν θα σου δώσει ελαφρυντικά. Γιατί θεώρησε αρκετά ώριμη για να συγχωρεθεί κάποια επιλογή σου, σε αντίθεση με τις επιλογές που έκανες όταν ήσουν μικρή.

Αυτά που σου λέω εγώ τα βίωσα και θέλω να τα μάθεις, για να καταλάβεις γιατί δεν κουράζομαι.

Κατάλαβες λοιπόν; Δεν κουράζομαι διότι έχω κατανοήσει την ζωή και είμαι έτοιμη να την αντιμετωπίσω όπως και να 'ναι, είτε βλέπω είτε όχι.

Οντως, δεν θυμάται ποτέ την γιαγιά της να κουράζεται. Αν και ήταν όλη μέρα στο πόδι για να τα προλάβει όλα, δεν παραπονιόταν. Ακόμα και τώρα που δεν βλέπει, δεν την θυμάται να δυσανασχετεί.

Είναι όμως πια αρκετά γερασμένη κι όσο κι αν θέλει να δείχνει πως αντέχει, οι δυνάμεις της φαίνεται να την εγκαταλείπουν. Αυτή η σκέψη τρόμαζε της κοπέλα κάθε φορά που στροβίλιζε στο μυαλό της.

- Μην ανησυχείς γλυκιά μου, δεν φεύγω ακόμα. Της απάντησε, μιας και κατάλαβε την ανησυχία της.

Και συνέχισε:

- Οι άνθρωποι καλή μου, είμαστε φύλλα, τα φύλλα ενός γερού δέντρου που ονομάζεται ζωή. Κάθε φορά πρέπει να βγαίνει ένα νέο φύλλο, το οποίο θα λάμψει. Θα μοιάζει πιο όμορφο και πιο τρυφερό απ' τ' άλλα κι ένα άλλο πρέπει να πέσει, είτε το πιο γέρικο είτε το πιο αδύναμο. Αυτό είναι επιλογή του Θεού.

Έτσι κι εγώ θα φύγω κάποια στιγμή, εσύ όμως πρέπει να λάμψεις, έτσι είναι η ζωή.

Το πατζούρι τρίζει ξανά.

- Αύριο θα το φτιάξουμε αυτό γιαγιά, σου το υπόσχομαι. Σ' ευχαριστώ για όλα.
<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2015/04/blog-post.html>